

מבט השוואתי על מודלים של הגנת הפרטיות – לקראת תיקוני החוק בישראל

סיכום ותובנות מהמפגש הראשון בנושא: בסיסים חוקיים לעיבוד מידע

רקע

לאחרונה פרסמה ממשלת ישראל [הצעת חוק לתיקון חוק הגנת הפרטיות \(הצעת חוק הגנת הפרטיות \(תיקון 14\), התשע"א-2021\)](#). תיקון זה, מהווה תיקון משמעותי ראשון בחוק מזה שנים רבות. התיקון המוצע מתבסס על הצעות שהומלצו בשנים 2007 ו-2011. בנוסף משרד המשפטים הצהיר כי הוא שוקד בימים אלה על הצעת חוק נוספת בתחום הפרטיות, מהותית ומקיפה יותר. להלן [קישור](#) לסקירה על עיקרי התיקון בהצעת החוק שערך המכון.

אגב הדיון בהצעת החוק, המכון הישראלי למדיניות טכנולוגיה בחר לארגן סדרה של מפגשים שמטרתם להפגיש את העוסקים בתחום עם מומחים בעלי שם, שירחיבו את נקודת המבט להסדרים הקיימים במדינות השונות, בכוונה להעשיר את הדיון בנושא גם בישראל.

המפגש הראשון התקיים ב-9 בפברואר 2022 (בזום) ועסק בנושא: "בסיסים חוקיים לעיבוד מידע" (להלן [קישור](#) להקלטת המפגש).

במפגש השתתפו הדוברים הבאים:

- [עו"ד לימור שמרלינג מגזניק](#), מנהלת המכון הישראלי למדיניות טכנולוגיה.
- [דר' יעקב לזוביק](#), היסטוריון, גנז המדינה לשעבר ומרצה באוניברסיטת בר אילן.
- [דר' גבריאלה זנפיר-פורטונה](#), סגנית נשיאה לפרטיות גלובאלית, הפורום לעתיד הפרטיות (FPF).
- [דר' קלריס גירנו](#), מנהלת סניף אסיה-פסיפיק, הפורום לעתיד הפרטיות (FPF).
- [דר' ברנו ביוני](#), מייסד-מנהל פרטיות מידע, ברזיל (Data Privacy, Brazil).

עורכת הסדרה: [עו"ד רבקי דב"ש](#), עמיתה בכירה, המכון הישראלי למדיניות טכנולוגיה.

תובנות מרכזיות

- מטרת חוקי הגנת המידע האישי אינם לאסור לגמרי את עיבוד המידע האישי, אלא לבסס אמצעי הגנה לעיבוד נתונים אישיים, כך שיעשה בהם שימוש באופן המכבד את זכויותיהם וחירויותיהם של יחידים.
- בבסיסים החוקיים לעיבוד מידע בתקנות האיחוד האירופי (GDPR), אין היררכיה ועדיפות לעוגן אחד על פני השני.

- יש חשיבות להוספת עוגנים נוספים לעיבוד מידע, ולהבהרה של הרגולטורים בדבר פרשנותם.
- בפרקטיקה, בשל השונות בין המדינות השונות, עסקים משתדלים להתבסס על הסכמה כעוגן מרכזי משותף.
- גם אם יש בעיות בנוגע להסכמה (האם ניתנת מרצון, עד כמה ההסכמה מבוססת הבנה וכו'), עדיין נדרש לחזק גם את העוגן הזה – תוך חיזוק השקיפות המותאמת למשתמש.
- כל מערכת משפטית העוסקת בסוגיות המכריעות הללו של הגנה על נתונים כיום, חייבת לשקול את ההשפעות של התקדמות הזמן. מוצע שהסדר הגנת מידע אישי עכשווי ועדכני, יתן את הדעת על חלוף הזמן כקריטריון שמפחית את האינטרס להגנת המידע האישי, ומחזק את האינטרס בהנגשת המידע למחקר וארכיבאות לטובת הציבור.

סיכום המפגש

לימור שמרלינג מגזניק:

המכון הישראלי למדיניות טכנולוגיה הוא צוות חשיבה (think tank) העוסק במחקר בתחומי המדיניות, הרגולציה והאתיקה של טכנולוגיות חדשות. המכון הוא שלוחה של הפורום לעתיד הפרטיות היושב בארה"ב ויש לו שלוחות במדינות נוספות. הסבר על הרקע לקיום סדרת הוובינרים – תיקוני חקיקה בישראל. סקירה קצרה על המצב החוקי בישראל, לטובת המאזינים מחוץ לישראל. עקרון החוקיות קובע כי לגופים פרטיים (טבעיים ומשפטיים) הכל מותר, אלא אם אסור על פי חוק. אצל גופים ציבוריים זה הפוך. בישראל, הזכות להגנת מידע הוכרה ברמה החוקתית. חוק הפרטיות הנוכחי מתווה את המותר והאסור בתחום עבור גופים פרטיים וציבוריים. שימוש בנתונים אישיים אסור, ככלל, אלא אם האדם או הישות המשתמשים במידע מקבלים את הסכמתו של נושא המידע. זה הבסיס המרכזי בהסדר החוקי. בתחומי שיפוט אחרים יש בסיסים משפטיים אחרים לעיבוד נתונים אישיים. וחשבנו שיש מקום לשמוע על המצב הקיים במדינות אחרות בנושא זה.

גבריאלה זנפיר-פורטונה (הצגה של עיקרי ההסדר ב-GDPR והערות לגביו):

אני אתן סקירה של התקנות באיחוד האירופי (ה-GDPR) ביחס לבסיסים לעיבוד מידע אישי, בתקווה שיישע גם כאן בישראל לעשות חשיבה בנושא.

חשוב לקחת צעד אחורה: מהי מטרת הגנת המידע? צריך לזכור שמטרת החקיקה לא היתה לאסור לגמרי את עיבוד המידע האישי, אלא לבסס אמצעי הגנה לעיבוד נתונים אישיים, כך שיעשה בהם שימוש באופן המכבד את זכויותיהם וחירויותיהם של יחידים. בעידן המודרני זה לא ריאליסטי לחשוב שנחיה במקום מבודד מבלי שמידע אודותינו יהיה שמור במקומות שונים. חוק הגנת המידע לא נועד למנוע שימוש במידע אישי, אלא להגדיר כללים כך שיתבצע בהתאם לזכויות היסוד.

עקרון החוקיות (Lawfulness) הוא עיקרון חשוב (מצוי בסעיף 5 לתקנות).

שדרות רוטשילד 74-76, תל אביב יפו, 6521401

www.techpolicy.org.il | info@techpolicy.org.il

הוא בא לידי ביטוי באופנים שונים, אך המרכזי שבהם הוא החובה לבסס עילה חוקית לעיבוד נתונים אישיים. ישנן שש עילות חוקיות המעוגנות בסעיף 6 לתקנות, ואין היררכיה בין העילות החוקיות. העילות כוללות:

1. הסכמה;
 2. קיומו של חוזה, או הערכות לחתימת חוזה;
 3. חובה משפטית;
 4. אינטרסים חיוניים של נושא המידע;
 5. משימה לטובת הציבור או הפעלת סמכות רשמית הנתונה למעבד המידע – בדרך כלל נעשה שימוש על ידי רשויות ציבוריות, אבל יכול להיות גם גופים פרטיים שיש להם תפקיד משמעותי וחשוב שהוא לטובת הציבור;
 6. אינטרסים לגיטימיים של מעבד המידע או של צד ג', אלא אם האינטרסים של נושא המידע גוברים (או שנושא המידע הוא קטין) – עילה מורכבת ומעניינת.
- העילה האחרונה היא המרתקת ביותר. העוגן יכול לשמש עילה חוקית רק אם אינטרסים אלה אינם נסוגים בפני הזכויות, האינטרסים והחירויות של נושאי הנתונים. למרות שזה לא מחייב את נושאי הנתונים להסכים לעיבוד, הנחיות שהוצאו על ידי רשויות להגנת הפרטיות באירופה קובעות כי לא די להתבסס על "אינטרס לגיטימי" של המעבד או צד שלישי. נדרשת נחיצות לעיבוד המידע – גם להראות שהוא הכרחי וגם שהוא הכרחי בהיקף העיבוד שמבוצע.
- ההסתמכות על עילה חוקית זו מחייבת הערכה זהירה: "מבחן איזון" בין האינטרס החוקי של המעבד או צד שלישי לבין הזכויות והחירויות ואינטרסים של נושאי המידע. כלומר, לא די בקיומו של "אינטרס לגיטימי", אלא יש לעמוד במספר מבחנים: נחיצות, מידתיות, היעדר חלופות פחות חודרניות, אמצעי הגנה (אמצעים טכניים וארגוניים, זכות התנגדות וכו').

מצ"ב קישור למחקר שנעשה על ידי ה-FPF בשיתוף עם NYMITY הסוקר את הרקע המשפטי לבסיס החוקי של "אינטרס לגיטימי" ומציג מקרים שנבחנו והכרעו (המחקר מ-2018)

קלריס גירו: הצגה של הגנה על מידע אישי באיזורים ללא הגנה חוקתית על פרטיות הרבה מדינות באיזור אסיה-פסיפיק בוחנות אימוץ או עדכון של הסדרי הגנת מידע אישי. יש כאן מגוון רחב של תפיסות והסדרים, דבר המקשה על עסקים הפועלים במישור הגלובאלי.

יש לנו מחקר מתמשך לנתח את הדרישות הבסיסיות בעיגון ההסדרים לעיבוד מידע אישי. לאחרונה בדקנו כיצד השינויים האחרונים בחוק PDPA (סינגפור) אשר גם עיגנו בחוק את "אינטרסים לגיטימיים" כעילה חוקית - יכולים להשפיע על תחומי שיפוט אחרים. השינוי שהוכנס בחוק בסינגפור נוצר בשל הצורך לאפשר אלטרנטיבה לברירת המחדל של קבלת הסכמה שהוא העוגן המרכזי בסינגפור ובמדינות רבות באיזור.

המחקר שלנו התרחב במהירות, מכיוון שהבנו שלא ניתן לבחון את ההשוואה לעיגון "אינטרסים לגיטימיים" מבלי להתייחס להקשר ולעוגנים האחרים הקיימים בחקיקה לעיבוד מידע. לא ניתן להתייחס ל"הסכמה" באופן שיוויוני בין המדינות, גם אם מדובר בעוגן המשותף היחיד היום ב-APAC, מכיוון שנדרש להתייחס גם לסוגיות הנוגעות להסכמה כגון: התנאים להכרה ב"הסכמה",

שדרות רוטשילד 74-76, תל אביב יפו, 6521401

www.techpolicy.org.il | info@techpolicy.org.il

חובת ההודעה, החריגים להסכמה – לדברים אלו יש חשיבות רבה בעת ביצוע השוואה בין אזורי שיפוט שונים. צריך לדעת מה קורה במדינות בהן אין בסיס לעיבוד מידע של הסכמה, ויש כאלו מדינות באיזור, ואין בהן הכרה באינטרסים לגיטימיים, כמו שקיים באיחוד האירופי.

מה שמעניין כאשר עושים את הבחינה המשווה הזו (נעשה בכ-14 אזורי שיפוט), היא שבכל מקום הסכמה היא אבן פינה בעלת הקונסנזוס הרחב ביותר בהסדר החוקי של הגנת המידע האישי. נכון שבכל איזור שיפוט יש פרשנות ויישום שונה ל"הסכמה", ועדיין מדובר בעוגן המשותף היחיד שעסקים גלובליים יכולים להתבסס עליו.

כאשר אני מסתכלת על מדינות APAC יש שונות גדולה בדרישות ההסכמה (מדעת, משתמעת, יש המסתפקים בהודעה וכד') ובעיבודים הדורשים הסכמה כאמור (עיבוד מידע רגיש, דיורר ישיר ועוד). גם החריגים לדרישת ההסכמה משתנים ממדינה למדינה. אז התוצאה היא שכרגע הפתרון המעשי לארגונים העובדים במספר מדינות, להתבסס על הסכמה.

בגלל השונות בין ההסדרים השונים, ועל אף החסרון בהתבססות על הסכמה, אנו רואים כי בפרקטיקה עסקים ממשיכים להתבסס על עוגן זה בשל ההכרה לה הוא זוכה במרבית המדינות. כמובן שזו לא פרקטיקה מספקת במיוחד מאחר שאנו יודעים שלא פעם ההסכמה אינה באמת חופשית, יש עמימות לגבי תנאי השימוש ועוד. במובן הזה זה לא פתרון מספק.

הפידבק שאנחנו קיבלנו במחקר שלנו, שעשוי להיות לכם לעזר, הוא שההתבססות על הסכמה במדינות האיזור הוא כל כך מוטמע, שנדרש משקל משמעותי של מעצבי מדיניות כדי לשנות את המצב. אנו רואים תחילתו של שינוי בניו זילנד, אוסטרליה וסינגפור.

לסיכום, אני חושבת שצריך לפעול לעגן בסיסי עיבוד נוספים, אך שאופן היישום שלהם יתפרש על ידי הרגולטרים כדי לייצר ודאות. אני חושבת שבניגוד לדעה הרווחת על כך שההסכמה כבר לא רלוונטית, ושניתן לה מעמד בכורה שלא בצדק, ההסכמה נותנת ביטוי לזכות היסוד העומדת בבסיס ההסדר להגנת מידע אישי (פרטיות). אני סבורה שכן יש לחזור ולחזק את מעמד ההסכמה כסוג של זכות יסוד, אך להתבסס על הסכמה רק במקום בו היא באמת כזו – כאשר מדובר בהסכמה מוצקה, המבוססת על הבנה וידיעה ומרצון חופשי. עלינו לדרוש שקיפות משופרת שמוטמעת באמצעות עיצוב המוצר ומתחשבת ברמת האוריינות של המשתמשים.

יעקב לזוביק: (על דילמות בהנגשת מידע אישי היסטורי ומחקרי)

בימים אלו ישראל נמצאת בעיצומה של שערורייה ענקית, כשיש טענה כי המשטרה עשתה שימוש ברוגלות של חברת NSO בטלפונים ניידים של אזרחים. מעניין שיש הסכמה כללית יוצאת דופן, מהשמאל והימין, שנדרש לטפל בנושא. שיש כאן חדירה מוגזמת לפרטיות. אבל לא בזה אני רוצה לעסוק כאן. מה שאני דן בו נוגע למידע המצוי באופן חוקי ומדובר במידע שלא נוצר אתמול, אלא בעבר. כולנו רוצים שיהיה לנו מידע איכותי, כדי לסייע בנייתוח מצבים ולקבל החלטות. ברוב המקומות המידע הזה אינו נגיש, ככל שהוא קיים.

כחלק מפרויקט מחקר, ביקשתי גישה לתיק מידע בארכיון הממלכתי משנות ה-80. קיבלתי גישה למידע שהושחזר ונערך כמעט לחלוטין. כאשר הלנתי על כך, הועברה לי גרסה פחות מושחרת, אבל עדיין היו השחרות רבות. השחרה של שמות ות.ז היה ברור לי. אבל אחרי שהם עשו אנונימזציה

למידע הם השחירו מידע נוסף כגון תאריך לידה, מיקום לידה מצב משפחתי וכד', הכל היה מושחר למרות שזה מידע רלוונטי מאוד למחקר. זו דוגמה להשחרת מידע שמפריעה למחקר. דוגמה נוספת: בשנת 1948 רשמו מפקדי האוכלוסין את כולם בארץ. כשהייתי גנו המדינה, חשבנו שבחלוף 70 שנה מהמפקד יהיה מעניין לשים את המידע המזוהה באינטרנט. זה דבר שנעשה במדינות אחרות, להציג את מרשם האוכלוסין הישן. זה לא הגיוני לפרסם את הרשומות האלה בצורה אנונימית, מכיוון שהיינו רוצים שהדורות הנוכחיים ימצאו את אבותיהם, למשל. לאחר דיון ארוך עם עורכי הדין, הוחלט לא לפרסם, בגלל חשש לפגיעה בפרטיות. במקביל, אדם בודד ביקש את התיקים של סבו וסבתו, והיינו מחויבים לתת לו גישה. שאלנו את האדם מה הוא ירגיש אם הרישומים יתפרסמו ברבים, והוא חשב שהפרסום הוא ראוי. זה מציג בעיניי את הפער בין מה שהחוק קובע לבין מה שאנשים רוצים.

דוגמה נוספת: על ההסגרה של אנשי אצ"ל ולח"י על ידי חברי ההגנה. יש רישומים של החקירות של אנשי ההגנה. אדם ביקש לראות את המידע על סביו, האם היו מעורבים. מדובר במידע מלפני 90 שנה. נאסר עליו לפרסם את המידע.

למרות שהנושאים הללו הם קריטיים וחשובים, כדי לקבוע מי מחזיק בנתונים עכשוויים ומהן המגבלות על חשיפת נתונים עדכניים – וחשוב שיהיו הגבלות כאלו, חשוב לזכור שהנתונים האלה יהפכו יום אחד לנתונים ארכיוניים, אשר אינם עדכניים עוד ומשקפים פחות ופחות מציאות נוכחית. במקרה כזה, מתעורר עניין למחקר מדעי והיסטורי, וזה בלתי מתקבל על הדעת כי חקיקה שבאה להגדיר איך יטופל מידע עדכני, תשפיע על האופן בו נבחן מידע היסטורי. זה לצערי המצב בישראל.

קלריס גירו:

הדברים של לזוביק מרתקים. הוא מחזק את החשיבות שאנשים מדיסציפלינות שונות יעבדו יחד כדי למצוא את האיזונים הנכונים. אני זוכרת שכשעבדתי ברשות להגנת הפרטיות הצרפתית הדיונים על מתיחת הגבול בין חופש מידע/ביטוי והגנה על נתונים היו די סוערים. אני מצרה כאשר אני שומעת שהגנת מידע אישי הוא גורם מפריע לקידום אינטרסים ויעדים חברתיים חשובים אחרים. חייבים למצוא פשרה המתאימה לכל האינטרסים.

גבריאלה זנפיר-פרטונה:

ל - GDPR יש משטר מותאם למחקר ועיבוד נתונים ארכיוניים. הם מוכרים כאינטרסים לגיטימיים, קיימת גם הנחה שמטרות אלו תואמות את מטרות העיבוד הראשוניות. בקרוב, ה-EDPB יפרסם הנחיות לגבי עיבוד מידע לצרכי מחקר או לצרכים היסטוריים. הדבר ילמד אותנו כיצד ליישם את העיבודים בהתאם למטרות ולאינטרסים בתחום המחקר והארכיבאות.

ברונו ביוני: (הצגת דרך ההתמודדות של ברזיל בעת עיגון בסיסי חוקיים לעיבוד מידע בחקיקה בברזיל)

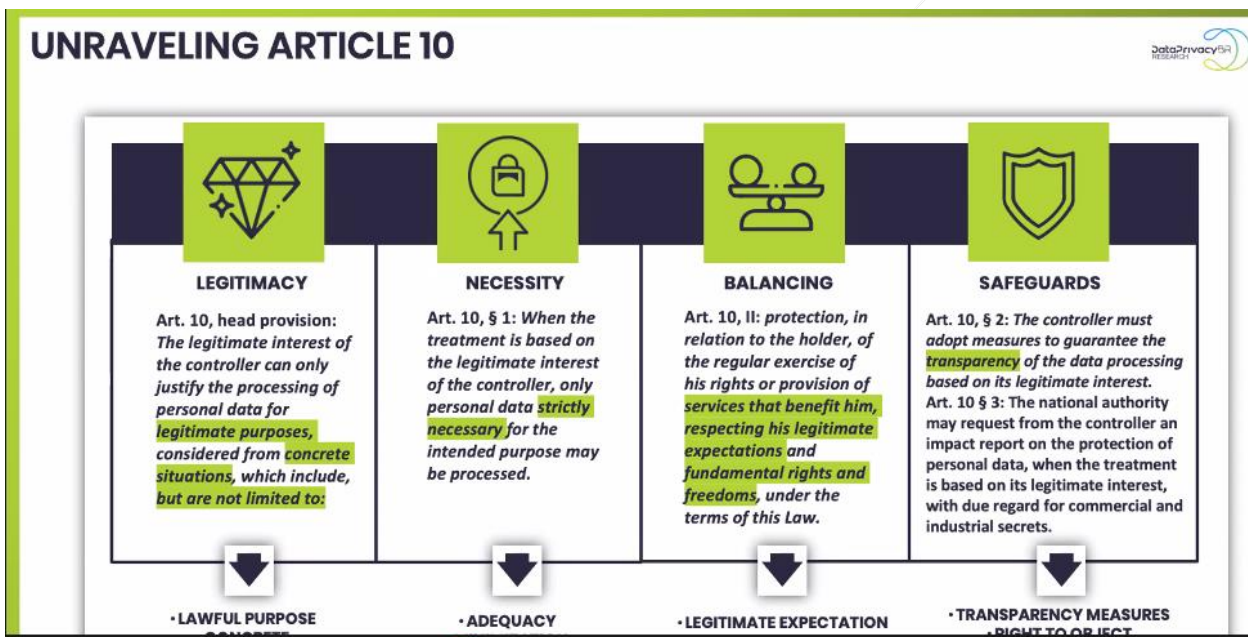
משתף במחקר שביצעו בברזיל על העוגן החוקי של "אינטרס לגיטימי". המחקר תורגם גם לאנגלית.

עד 2015, במהלך תהליך הניסוח של החקיקה בברזיל, ההסכמה היתה העוגן המרכזי למתן לגיטימציה לעיבוד נתונים. ההוראה המתבססת על אינטרסים לגיטימיים כבסיס משפטי נוסף, נוסף כפשרה בין אנשי האקדמיה לאנשי המגזר השלישי, והתקבל כהשראה מהמשטר האירופי (היה קיים גם בדירקטיבה שקדמה ל-GDPR).

היתה פרשנות שונה בין המדינות, כך שקבוצת העבודה לפי סעיף 29 (חוות דעת 6/2014) נדרשה להוציא קווים מנחים כדי לדייק כיצד יש לפרש אינטרסים לגיטימיים ולהחיל אותם בפועל על ידי ארגונים.

היה צורך להגדיר בבירור אינטרסים לגיטימיים בחוק הברזילאי. ארגוני החברה האזרחית התנגדו להוספת עוגן של אינטרס לגיטימי מחשש שיהיה כר נרחב מדי לחברות, וחברות רצו שהעוגן יהיה כללי ועמום. התוצאה היתה שהאקדמיה יצרה הסדר שונה מעט מה-GDPR. יש לנו סעיף ספציפי שמגדיר את השימוש במידע על בסיס אינטרס לגיטימי. ככל שרוצים להתבסס על אינטרס לגיטימי, יש בתוך החוק התוויה של האיזונים הנדרשים.

כאשר נעשה שימוש באינטרס לגיטימי, יש מכניזם אחר שאתה צריך לבסס. סעיף 10 לחוק הברזילאי מצייר את המבחנים והאיזונים על פיהם נבחנת חוקיות העיבוד:

היתה טעות מסוימת בעת חקיקת החוק שלא ברור האם עיבוד מידע המתבסס על העוגן של "אינטרס לגיטימי" מחוייב בביצוע data protection assessment או שמדובר בהסדר לא מחייב.

מחכים שהרשות להגנת הפרטיות הברזילאית תבהיר נקודה זו.

הנקודה השנייה במחלוקת בברזיל היא לגבי הגבולות של השימוש באינטרסים לגיטימיים. בברזיל יש אפשרות לחזרה מהסכמה, אך לא ברור אם נושא מידע יכול לאפשר opt out משימושים מסוימים במידע, כגון שיווק.

חושב שהניסיון הברזילאי מביא דוגמה מעניינת כיצד לעצב את העוגנים לעיבוד מידע באופן מאוזן. ויש לכך חשיבות כאשר אתם מעצבים הסדר חדש. חושב שזה מייצר ודאות לגבי אופן השימוש במידע בעתיד, ולהקל על אכיפת התחום.

לימור שמרלינג מגזניק :

אחת התובנות שלי מהשיח כאן הוא שאם משלבים "אינטרסים לגיטימיים" כבסיס חוקי, יש להגדיר אותם היטב בחוק, וללוות אותם בהנחיות ברורות של הרשות להגנת הפרטיות. אם תוכלו אולי להרחיב כיצד מתקיימת זכות נושא המידע להתנגד לעיבוד מידע עליו כאשר העילה החוקית לעיבוד היא אינטרס לגיטימי? כיצד יודעים נושאי המידע מהי העילה החוקית וכיצד והאם הם יכולים להתנגד?

גבריאלה זנפיר-פורטונה :

כאשר מתבססים על אינטרס לגיטימי צריך לזכור שגם אם לא מתבקשת הסכמה, כל יותר הכללים והדרישות מתקיימים. לדוגמא עדיין יש חובת מתן הודעה, ולאפשר לאנשים זכות עיון במידע וזכות להתנגד לעיבוד. העילה אינה מספקת פטור מלא שמאפשר למעבד המידע לעשות הכל, ולכן עדיין נושאי המידע עדיין מוגנים.

לימור שמרלינג מגזניק :

איך אינטרס לגיטימי בא לידי ביטוי כאשר מתייחסים לאינטרסים של צד ג'?

גבריאלה זנפיר-פורטונה :

לפי ההסדר החוקי בהחלט ניתן ביטוי גם לאינטרס לגיטימי של צד ג'. לעתים הצד השלישי יכול להיות הקהילה עצמה.

ברוננו ביוני :

זו אחת המחלוקות הגדולות בברזיל. הזכות ל-opt out אינה זכות מוחלטת בברזיל. לא תמיד זה גם הגיוני לאפשר בקשה להוציא עצמך מהמאגר (לדוגמא ההבדל בין עיבוד לצורך מטרת מניעת הונאה לצורך בשיווק). היה מקרה כזה שנדון ביחס לווטסאפ. מבקשים לעצב את החובה של מי שמסתמך על אינטרס לגיטימי כך שתתחזק החובה שלו לשקיפות ביחס לשימושים שלו. בברזיל יש ויכוח לגבי מתיחת עילת האינטרס הלגיטימי כך שתכסה גם צד ג'. מסכים עם גבריאלה שיכול להיות גם למטרות לטובת הקהילה. זו סוגיה מעניינת האם יש מכניזם המתאים לקדם תועלות חברתיות. ומזכיר מה שגבריאלה אמרה בהתחלה שדיני מידע אישי נועד גם לאפשר שימוש במידע, לא רק למנוע אותו.

קלריס גירו :

גם באסיה ניתן לפרש את העניין הציבורי הרחב יותר כאינטרס לגיטימי, כך נקבע במפורש בסינגפור, אבל יהיו הבדלים לאומיים לגבי אופן היישום והפירוש שלהם. אגיד ליעקב שמעבר ל-GDPR יש גם חקיקה לאומית במדינות האיחוד האירופאי, ויש בה התייחסות משמעותית לאינטרסים בתחום הארכיבאות.

יעקב לזוביק :

לזמן תפקיד מכריע. העיקרון במסמכים ארכיוניים הוא שהכל יהפוך יום אחד פתוח, ללא קשר למה שהאדם וקרובי משפחתו רוצים. כל מערכת משפטית העוסקת בסוגיות המכריעות הללו של הגנה על נתונים כיום, חייבת לשקול את ההשפעות של התקדמות הזמן. כי מה שנכון עכשיו, נכון פחות לגבי מידע לפני 20 שנה, ופחות מכך לגבי מידע לפני 50 שנה וכן הלאה. לאחר מכן, החשיבות של הגנה על נתונים פוחתת, בעוד העניין בפיתוח מחקר גובר.